

Nepravda

Na pogled moj padaju slojevi noći
Nepravda, cvilti gas iz dna mojih vena.
Otišao je kao neko što neće nikada doći
i što je izbrisao ime svoje iz svih vremena.

Pod stopama mi se kotrlja put bez cilja
I ruke su mi izlišne, iako nisu krive.
Melem mi spravite od gorkog šumskog bilja
Za rane iz kojih krv šiklja, k'o gorsko
vrelo žive.

Nepravda. Od svakog drveta mislim
njegovo telo.

Pa grizem koru i grane svijam oko struka
I sklapam oči, lišće me zasipa sveto,
Pogledam, drvo. I bežim od uvelog zruka.

Travo, ja sam rab zemljini, izlišna biljka
bez ploda

I za korene moje ne postoji oranje.
Žemljo, seti se noći kad te je gtila voda,
Pa zaustavi njegovo odbeglo koračanje.

Nepravda. Grizem jauk, al' krv se za mnom
toči:

Padaju zvezde i peku mi klonula ramena.
Za mnom se krune suzama moje oči.
Otišao, izbrisao ime iz svih vremena.

U meni zver crna meso mi cepa, kida,
Svijam se, padam u mračni bezdan noći.
Iskri se ponor bola iz mog sustalog vida.
Nepravda. On neće, nikada neće doći.

Dragana CVETKOVIĆ

NADA VRKLJAN

SIMFONIJA PREZIRA

Divno šumi more danas, tako divno a daleko od nas,
daleko negdje iz oblaka.
Izgubljen čovek trči putevima punim soli,
što oplja i čovjek nema više koraka,
već bezglavo trči pustinjom lješinara.
Očima pratim tog putnika, mislim o njegovim patnjama
i zlobno se smijem!
Želim doći do njega, ali nemam više snage,
ničega, apsolutno ničega!
Vino kaplje s neba, užasno vino
i zavodi ljude, što ga plju bez razmišljanja,
opijaju se i lunjaju putevima bez povratka,
gola i izgubljena su njihova tijela,
a djeca njihova plaču na zgaristima,
gladna, napuštena i zaboravljena.

Moje oči blude nebom, tim visinama bola
i čujem daleki plač ostavljenih
i želim pobjeći u rasklimanim vlakovima,
koji odlaze i nestaju u valovima.
Daleki pastiri zovu svoja nestala stada,
ovce koje ipak netko traži,
a pljani ljudi tumaraju solanama
ne traže nikoga, ne misle ništa.

Divno šumi more danas, tako divno, ali ne za mene
i spušta se užasna mora i zarobljuje mi srce,
pustinja soli daleko je iza mojih tragova,
i ja vičem, jer to je sol, to je pustinja!
Recite kako sam tako zabludila?
Nitko ne odgovara. Djeca su zaboravljena,
vino kaplje s neba, ludo vino bez smisla,
teturam stazama ranjava
i slušam šum mora, sama sam.

Zar je ona obala bila samo san, ono more?
Ne, nemoguće, nije istina,
negdje daleko šumi voda, negdje beskrajno daleko,
i ja nesigurno prolazim kroz pjesak i mnogi,
mnogi... da. Mnogi me lješinari prate u zraku.
Vino kaplje s neba i ljudi se opijaju,
ljudi bez ponosa, a djeca su sama.
Poznajem tu gorčinu
i nestajem u slanoj pustinji
sanjajući o dalekom
DALEKOM MORU I NJEGOVIM ŠUMOVIMA!

Sivima

"Ti mene na riječ ne lovi, —
ja nisam protiv malogradjanskoga
reda

Malogradjanima
Svih klasa i razreda
Moji slavospevi"

(V. Majakovski)

Brodovi plove morima i okeanima,
na njima mornari. Mornari retko ubijaju
štakore a ovi besplatno putuju od Hon-
konga do Los Andjelosa od Hamburga do
Njujorka. Putuju van klase zadovoljni mi-
nimalnim komforom. Kada je brod u opas-
nosti štakori to prvi osele, svi su na pa-
lubi a pasada spasava brod. Mali pokret-
ljivi, sive boje (čitaj bezbojni) zavrtače se u
najtamnije kutke, plašljivi, retko pokazuju
zube a tada je i Paster nemoćan.

Na trgovima Minshena, Kelna, Berli-
na, Drezdena plamsale su lomače, goreli tih. Izlaze noću kada su i onako sve fi-
su Hajne, Marks, Breht, Man i mnogi zionomije još neuočljivije.

drugi, goreli su u ime spasenja kulture i
civilizacije. Barake geometrijskih tačnosti
i brojevi u njima. Čovek je poslao broj.
Sivi su promenili boju navukli zeleno —
maslinaste uniforme i crne košulje. Uz
plamen vatara jeftine parade, zastave sa
svastikama, doboši i ditirambi. Sivi su išli
u četvororedima.

U potmoneima uredno složene slike,
porodične slike. Dobri muževi i očevi slali
su zamašne pokete: iz Pariza, svilene ča-
rape i parfeme, iz Češke porcelan, iz Lu-
krajine mast i slaninu, u Grčkoj je bilo
suvoga groždja.

Dolaze u javne kuće Pariza, Rima,
Bukurešta i Atine plaćajući avanture jefti-
ninih vojničkim novcem, oprezni samo
posle pregleda lekara.

Brod tone! zeleno-maslinaste unifor-
me, širite i lente zamenili su sa kojima
od tvida. Uredno odlaze u nadležstva no-
seći dva parčeta buter-brota, snabdeveni
uverenijima o zaboravljenoj prošlosti. A
na dnu ormara odmarata se zeleno-masli-
nasta uniforma.

Brodovi plove, brekću snažne mašine,
čuju se glasovi mornara, samo su štakori
korske kože.

Glasovi samo u dva tona šapat i
urlik, zadovoljni sa „malim“ a nesrećni
kada nema dva puta nedeljno mesa za
ručak.

Draži ih crvena boja, boja proleter-
skih zastava. Spasovali su kulturu, a spa-
livali knjige. Iznad kauča desetak lepo
uvezanih knjiga, kao ukras, kao figurine.

Drugima ne veruju, jer sami govore
laži. Preziru slabije, pred jačim gumeniš
kičmi. One iz pogona smatraju neukim i
prostim „mi radimo u kancelarijama.“ Po-
litikom se ne bave, članovi su fronta i
sindikata, glasaju do devet časova. Sinovi
će ići u škole, studiraće nešto nezavisno,
uči u stalež slobodnih profesija, ženiti se
devojkama iz „boljih“ kuća. Kćeri će u-
dati tako da ih ne more novčane brige.
A sve to zovu životom vrednim da se proži-
vi, jer radili su mnogo i sruda unosili sebe.

Brodovi plove morima i okeanima
na njima mornari, a u nekom tamnom
kutku drema siva štakorska njuška.

Ja volim sive boje, tople i hladne i
one koje umiruju i one koje raspinju a
mzim sivu bezizražajnu boju, boju šta-
korske kože.

Aleksandar FORIŠKOVIĆ